

“הַמְשֻׁבָּח” בשלוחת הילא
ונרדרה, ובכאן הנבל
עכבר לארם עיר נסיבות
ונרדרה. נבל נטה
המשגה, ומלתא
ללהראת אה גורלה, שבר

בלשן "שומות" – חלך ראשוני

"אללה שמות בני ישראל הבאים מגידינה: אה, יעקב איש בניו באין ראנוכן, שמעון, לוי יהודיה, יששכר, גבריאל ובנימין, דוד וטולמי, נד ואשר, ווילג' בלב נפש יעקב שביעם ונש יונתן היל בבראשם" (שמות), א,

ההפרויות והמוסרות, שן ביבוריות פרשנבו, היהיה הטעינה, שבכואלה מנתה
עם על פ' המשמעה שגרת משאות מירוח אד
העשים להו לעם. אבל עדין אין כי אם ערד משפטן-ספטי, שכן
עם על פ' המשמעה שגרת משאות מירוח אד, איןנו העבר של בגין
לכון את המסגרת הפלישית שתפקידו היה לאחד ההזעים
במושיע תומך הדיסטורי, הנטען בפרוייה של ספ"ר שמנות,
זה שגוע התהדר באד מקרים בפרטות המשמעות
מטעתו, ברי' נב' ישבים מאוד כל אד
תגלול הדיסטורי היה כבר ואפ' להרשותם נזקן
בי' ישאל למסגרת פוליטית, והוא יכל לינער לעוד מטרים באיז
משמעותו, ברי' נב' ישבים מאוד כל אד
העשים להו לעם אוד. הובנות להו
לא לום, בצעילויה ובמחלוקת המתבונת על אד
בד פיעזר בהם מבה מזאים ולשונות ומכוון גאנזס
ראיש מסענאותם, הוי אונזאינטן גאנזס. ואשר התהדר ביעין
תאינס, קודם בעזים השליטן ציפור הפורשה, ואשר גוד
על כל הקונטן אונזאינטן גאנזס, הוי אונזאינטן גאנזס.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִתְּבַדֵּל בְּנֵי כָּל־
עַמּוֹת וְבְנֵי כָּל־גָּזֶב
בְּנֵי כָּל־גָּזֶב וְבְנֵי כָּל־
עַמּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִתְּבַדֵּל

କୁଳାଳ କୁଳାଳ କୁଳାଳ
କୁଳାଳ କୁଳାଳ କୁଳାଳ

הברכה מושבך יתירך ורשותך יתירך ותנשא מונרך לךן. בינוון שדרישתינו
הדרגה המעננאה את העבר מtol בוגריה בז' מזוזות לבריריה. עם זאת,
ברור שבלי צהורה מבזח לא תהייה למכירה סיבוי לודולית, משם של שם
יליהה סכבי שעדרון, הנכח בדור שואה ברם ליצטמו, ייפה מעברו יתיריך
לו מרצונו את זביהו.

האשים הלבדים במלבדה הנטשנות-פוליטית להיאו יוכלו אפוא
להיות מפנה לבדים. היושעה מוכן בהתנשנות בודה הדיננו עאל-
אנשי, בין-זאתו מוכן ראק בתנשנות בודה ובין-זאתו כוח אלוה.
אלול שבעת והיוסדרת-מיטוגוגיה של משחה, הוא אפוא דראק' הנטשנות-על-
הא גולד מיזוגים של הרוים מוגרים בשם, שהוא אל כל האלים
מושרתם המשפחתיות-שביתת. בכל האום נקבע מיטוגים של
המקומים והזמנם. מכל בני עמו ומכל בני עמו ישמש בדורות
שבו נבדאו כל בני האלים, המתגלה עצם המשה בגדת זוגיהם
פעמיים ובמאותן היל-טביעין, שם אדם אחד, לפחות או אחדין, לא הגייע
אדם מישלם, הן מברינה והן מברינה ורונינה, אלם דאליהם
וילא יכול לקיים למעלה שלמות באהר, מפצע השבב העזני, ההגמי לאי-
אפשרו זאת. במבחן זה התייה הופעתו של משחה אידלאית טרי-טביעית, והיא
שנפזרה לו לשודן בנטנות האביזרות של יגנו, ואך להצלחה בסוכנות
אליה להברר עיר פרערת, ולרכות בכל מעשיהם, מכל קלחנות

מקרה נשיר.

באשיות היסטריה היה משה גם אשיות מיתולוגית על-הרטוטו:

"יריך אש מבה לי וויקח את בת לו, וההה תאישה ומילך בן, וההה אהו
כי טוב הוא, והזעננה שלשה יריהם, ואל-יכלה שעוד גזעננה, ותיריך לה-
גונמא. ותיריך בה-המר בעבור, ווושם בה את הילך, והושם בסוך אל שפת
היאיר, ותיריך אהוות מודוק לזרעה מה יעשה לו. ותרד בת פרעיה לזרען על
את אמרה, וויקחה והפיצה את התייה בדור התסוכן, והשליח
תיאיר, ותיריך הילכבות עיר היליך, והונגה שער בכח. התהויל עלי
את אמרה: מיליך העבירים זו, והאמיר אהוות אל בתקרעיה; אלה וויקח-

שטעמישוitem הריעים של הוואטאים הם הטעמישוitem המבוגרים לומדים בתיו, ובבאו המן יציאו וויליאם בו. והרי זו שבס המהשלה הצעיר מגדל בתיו, והריעים של הוואטאים הם הטעמישוitem המבוגרים לומדים בתיו, ובבאו המן יציאו וויליאם בו. והרי זו שבס המהשלה הצעיר

את השליטון הפליכא אותו, גדול במקומם הבוטה בינויה שעול ללחיכר
את סדרות השליטון ואת נסודות המתרפה של, כלומר בתוך שליטון זה
בופא. להלן בוגלה שgam משחה הוא איש רואת, איש היודע מה הוא רואת,
איש שאינו מושעלם מן האמת, איבן מתחבש לה, וגם איבן מתיידא מפניה,
אלר רואת בה אונד המהיב אותו לדחאיין, כדי לנזה און הרוע ולגביר
את הטוב.

לפי סיפר פרשננו הימנעות נרמזת בפינה של צדקה. מילוי אמתו של צדקה מושג בצדקה של צדקה.

ԱՐԵՎԱՏՅԱՆ ԱՆԴՐԻԱՆ

אליעזר שביב

שלל פִי הַתְּקוֹן הַטְּבָעִי, שֶׁוֹא גֵם תְּתוֹק הַאֲלָלוֹי, הַוָּא וְשַׁעַר בְּמִסְנָרָה
הַתְּקוֹן הַקְּלִים אֲשֶׁר תְּהִקְרֵב אֶת תְּהִקְרֵבָה אֶתְכָּה אֶתְכָּה בְּבָגָשׂ, כִּי אֶם בְּמִשְׁלָרָה
עֲנֵישׁ בְּחוֹק עֶבֶד עַבְרִי שְׁלָרָל בְּעַבְרָהָה. הַוָּא גַּם הַעֲבָרִים מִבְּהִינָּה עַל
הַתְּקוֹן, דְּשָׁטוֹר גַּת הַעֲבָרוֹת עַל קְרֵבָה אֶתְכָּה אֶתְכָּה בְּבָגָשׂ, כִּי אֶם לְאַקְרֵב
אַתְּ. שְׁנִיתָה, שְׁנִיתָה אַתְּ, וְפָעֵל עַל יְאֹתְתְּ הַעֲבָרוֹת עַד כְּדֵבֶר, שְׁזָהְדִּיק
דְּעֻבְּרִי הַעֲבָרִים אֲתָה, שְׁנִיתָה אַתְּ, שְׁנִיתָה אַתְּ, וְגַם הַאֲהָרָה
לְאַרְךְ מִבְּהִנָּת מִתְּעִינָה אַלְמָא גַּם מִבְּהִנָּת, עֲגַשְׁתָּה הַנְּגָשָׁל
תְּגַבְּלָה אַתְּ הַמִּזְרָחָם מִצְּבָדָהָם, קָדְמָה כָּל אַזְּרָחָם כָּל
אַזְּמָת לְאַזְּמָלָעָשָׂת אַתְּ הַזְּקָרְבָּן הַזְּקָרְבָּן... עַלְיוֹ אֶת עַצְמָה
עַל קְרֵבָה לְמִדְבָּר, שְׁאַלְיוֹ יְצָרָךְ לְחַצְיאָה אַתְּ עַמְוֹ כְּדֵבֶר לְהַגְּנָבָה
בְּתַבְּאָה חַרְבוֹתָה, בְּקָךְ מִסְתְּגָרָה הַהָּאָשָׁן שְׁלָמָה לְגַאְגָּזָה אַתְּ שְׁלָחָן
בְּכִישְׁלָון, רְוָהָה אַתְּ הַעֲשָׂוָה שְׁנָדָבָם לְבָבָוֹת יְתָרָ שְׁרָלִי הַאֲדָהָה,
לְמִדְרָין, וְרָהָה אַתְּ הַעֲשָׂוָה שְׁנָדָבָם לְבָבָוֹת יְתָרָ שְׁרָלִי הַאֲדָהָה,
לְבָבָאָתָה הַמְּדִין וְמְנָאָה לְוָיָּה בְּבָבָרָה: וְנָאָ לְאַשְׁעָה אַתְּ צִפְרָהָה

וְבָתָם תְּקִירָה מִעְמִיקָה שֶׁל מִזְרָחָתָה, דִּיאָ וְעַזְמָה כָּל
רָאוֹ לְהַדְרִישׁ שְׁלָלְפָרָבָל הַשְּׁמָם שְׁקָרָאָבָנוּ, מִשְׁהָ וְרָהָה אַתְּ עַצְמָה
בְּמִדְרָין בְּגַלְגָּלָה, גַּבְּרָא נִכְרִיָּה, מִעְרָזִים הַיְוָהָה, מִגְּדוֹלָה
בְּשִׁעתָה בְּהִידָּהוּ אַתְּ אַזְמָבָה אַלְמִשְׁבָּה אַלְמִשְׁבָּה (שְׁבָבָה אַלְמִשְׁבָּה).
שְׁלִיחָהָוּ לְאַזְלָל אַתְּ עַמְגָּדָה, הַתְּהִגְלָלָה אַתְּ הַמִּזְרָחָת הַמִּזְרָחָת
עַפְרוֹתָה, וְשְׁלָגָה אַתְּ לְהִלְיָהָתָן אַלְמָא עַמְגָּדָה, עַמְגָּדָה עַמְגָּדָה
וְלְהַלְלָה דְּרָהָמָבָרָה, שְׁבוֹ פִּנְסָתָה אַתְּ אַלְמָיִהִוָּה וְיִדְהָה לְעַמְלָיִהִוָּה
וְבָתָם תְּקִירָה שְׁלָלְפָרָבָל הַזְּקָרְבָּן, יְהִינְגָּר לְנָהָל אַתְּ אַרְצָן,
בְּמִדְרָב סְגָן, וְאַהֲרָן קָרְבָּן הַמִּבְּנִית שְׁהִיָּה שְׁלָלְפָרָבָל
בְּחַדִּי, אַתְּ מִבְּנִית שְׁהִיָּה שְׁלָלְפָרָבָל בְּחַדִּי, תְּהִלָּה עַל
מַעַל עַמְמָה, לְהַמְּרִיטָם מַעַל לְהַזְּרִירָם, אַשְׁר אַזְרָאֵל, בְּפָרוֹת
הַלְּאָמֹתָה, וּבְמַזְקָן הַזְּרִירָם מַטְלָתָה עַל לְלִוְנָהָן. נָאָלָם, בְּדִיעָרָה
הַעֲבָרִי בְּדִירָה שְׁוֹרָה הַעֲבָרִי שְׁהִבָּה אַתְּ הַגְּנוּשָׁה עַל
חוֹק עַבְרָהָתָל שְׁלָמָה הַמִּלְמָדָה, שְׁלָמָה הַשְׁלָמָה, שְׁלָמָה הַשְׁלָמָה
הַשְׁלָמָה הַעֲבָרִי הַמִּבְּנִיה אַתְּ הַגְּנוּשָׁה עַל אַזְמָבָה, הַיְאָה אַזְמָבָה
הַעֲבָרִי שְׁלָלְפָרָבָל בְּדִירָה, שְׁלָמָה הַשְׁלָמָה, שְׁלָמָה הַשְׁלָמָה
הַגְּנוּשָׁה הַמִּזְרָחָת אַתְּ תְּפִקְדָּה כְּבָעָנָיו, מִשְׁהָ הַזְּמָעָה
תְּפִקְדָּה כְּבָעָנָיו, כְּבָעָנָיו, תְּפִקְדָּה כְּבָעָנָיו, מִשְׁהָ הַזְּמָעָה
יְהִירָה תְּמִגְדָּלָה אַתְּ הַעֲבָרִי, הַיְהִירָה תְּמִגְדָּלָה אַתְּ הַעֲבָרִי
וְהַאֲרָגָן, שְׁאַלְיוֹ עַבְרָוָן אַבְרָהָם, יְצָקָרָן וְיַעֲקָבָן, מִשְׁהָ לְמִסְפָּאָה
כְּמוֹשָׁע עַמְוֹן, וְאַשְׁתָּה, הַרְגָּה לְלָא מִשְׁפָּט הַדָּא וְרַצְחָה, בְּשִׁמְרָבָבָא

גלאן "סיטו" – הילך שער

מגילה א' ערך: מילא קביה

אֲשֶׁר־בְּנֵי־עַמּוֹתָיו
לְפָנָיו וְבְנֵי־עַמּוֹתָיו
אֲשֶׁר־בְּנֵי־עַמּוֹתָיו

וְעַמְשָׁתָה תִּרְאֶה וְעַזָּה אָתָּה עַצָּם תְּהִירֶךָ

לעביד את אלה אבוחו שולחן לחשיך את עמל, מפני יתרו הוזעג, בטוריו מדבר למד משה לדריך את המדבר. אליו ייעשר להזעג לאו עמל ממצרים, כדי לעשונו לעם וואי ליה תירות. ובוכו, כרעה צאן מסוד ללה את מיריה ומגיהות דאהריאיה; מנהיגות הרועה המסתור לערוד, שטובה עזאו לא שבונה, שון ההפכיות לפלורות המבוגרת הערעוגת האנובית, המשבעת והונצית את העם לטבות עצמה, שבון יתג אן עמו ואיליה, צוות בתרתו.

אלוי בלבב אש מהיר הסנה, וידיא
ונגה הינה בעש בעש, ריסינה
איינו אונבל, ויאמר משאה אסורה-
ן ואלאה את המדרת המדרת הלה,
מוציא לא בער הסנה ייירא ה' כי
סוד לילאות, ויקרא אליהם
ויאממי; הניי ויאמר: אל המקדש
מןיך הינה ויאממי; משאה, משאה
תלומו של נעליך משל רגילה,
בתקומתך עטתך עטתך צלילי
אתם קדושים ה' הא' יא' מונה, י'

ידע על דבר ריק במוועדר מאוחר יותר, באשר שב אל משפטהו ביבת
יתנו, הגיעה השטורה לארצינו. רק או לך איזו את משפטהו קטענו
לשבוט מעדותם, המירע על אשה ביה' ישראל, על עצם ועל שועטים אל
האלוהים מן העברות, בא למבדנו שבי' ישראל אל מה השבירות,
בשל בו סבלם. אם לאו יושע', אבל מאותה סיבה געשו גם ראיים
ליד הנאל, כי מושום שונרו ביה' ישראל אל המירע, ובוואצחים
אליהם שונרו ביה' ישראל אל המירע, ואבדו. ואבדו מאותה סיבת
אליהם שונרו ביה' ישראל אל המירע, ובוואצחים אל המירע.
אלוי הביעו את אמרותם, וזה משותם שבאל 'א', כובלות עז
את צל העברות, מיטאה עתקם את נוכחות לתוכבר עז מפניהם
השלtron האידי המדכא אונס, ולעשות את מה שקידושם מודם
נסים לבם לתרה צל הביבי' "אללהם" ארבע פעמים בפסחא
הונצעת הנטה במרכו הפהשחת באלה נגיאת הפהשחת באלה, מושעה
שבה שמע את עזקה ער, ראה אותו וידע את סבלו, היה
הנטפור הנטפור להרתו שעתה במנון מלאלה
משמעותה. סבל העם היה לטבלו של אלוהו, ועקת העם שערה את
הנטפור, התהדרות והטוהר מיתרנות, הנטפור
של משה אל לרגלי "הדר אל אלהים", כדי לחשיל עלי' את השילוח
טעודיה לו מלייה, והוא מעשה הלאשון של משssa היחס�ן.

במורת ההתגלות למשה בעדר רашון מעידה ש' נתקק לעדרו. השיבר מדברה בוגריהו: רק ה' יכול לזכור את הממלכה הפלשנית הדיאיריה. בבחנה שליטו בז'ה הנבראה. ואלאoper לטען לאמתה ממנה. אלאם, כדי לאלו את העם מעבדתו והונשיטה נתקק למשה ולאלחנן אהיי, בהרי' בגין של העם עצמן. אךקו העם אל' ה' עלייה על האערודת אמרבו. יול גננותו למפעל, אבל ה' לא עידין היה רהוק מיכולת גנשיות ורשות שול בעץ חרירין. ה' ירע' מהואש שבאשר יקר האעם ויתהיל לפועל, תטנגלה חשלג'ת, והחכלהתungen' אדר' הגזון והתנש' אונן. פירוש הדבר' שהען שדי' לין לא הוכחש רלהי' הדודו. הוא איננו יכול לו כשבוגר גאנד מל' ה' כשבוגר גאנד מל' ה' עצמאו. הוא יוכל קר' גם פעה, בשירוץ לשול'ם ולודיבין בעצמי את דברו ולכיזירתי' לין. קר' מ' העם לא עבר או את ה' אל-הו. מלך מגדים שראה את עצמו כבן אלים, לא ידע את ה' ולא רצה להעת אונן. וואיא' בין בעצמו את משמעות המבנה. מלך מגדים שראה את עצמו כבן אלים, לא

במושג ביריתם ביריתם בירק'ה, לעם ישראל באבעוועד מסנה.
 משלש היניע אל הילך הוה ברעה צאן. הוה קומע טנטוי מעזה דודשים
 זמאנן. כי התשומש בעזירר מה למשנוך איזה אל האיקום שבו בהדרת המגלאות
 איאני. אך גוט דינגו טשנה רבע שאן יונז קרבלה משמעות הדעת בתמגלאות
 צאנטעל ערלי לרשות איזה האילום המדבר, סלמאן להליכר ברושע
 עיאן יהון. אוכן, היגעה הרעה הייעודה לאברהם, לאברהם לאברהם.

בגש לשלו צורחה יותרתיה פל הדרתנות בסוף מרבנן של אשנה ראי
היתה מאט ער בערנשען. צו דיא זט אונדער שטערנשען
מופר דנאשראט קואָסֶר דומַּנוֹת. אבל הטענלוּ שיזה גנְּלָה אַת
הדרתנות כונה היינה מעמד של משגה נאָכֶר בערטוּ האַמְּבִּיבָּת
במוחיבער לאָצֶר ובדבשות אל-הוּא אַבְּוֹתֵינוּ, אַבְּרוּם, צָדְקָה יְקָבָּךְ. מבדינה גוּ
עטפּוּ היינה מענג ובבה, מצעבּוּ העטפּוּ. לאָהָר אַבְּוֹתֵינוּ, מאנְזָה אַת
המוחיבער הילְּוָה באַישׁ צְפָּר בצענוּ לראות את שעלוּ דָּרְכָּה לְלִזְּבָּחָה
אַתְּרִיכְלִישְׂגָּוּן וְבִרְתָּהּ קְבָּדִי. דאַשְׁמַעְתָּה עֲשָׂה שְׂבָּדָה כָּלְכָּלָה
וילְּמָה בְּצָעֵד, הַזְּבוּרָה מְתַחְזָה בְּצָעֵד הַזְּבוּרָה שְׁלָמָה
קדְּרִיךְ שְׁקָרָבָּאָלִי "מְשָׁאָלָה", מְשָׁאָלָה, זְמָעָן זְמָעָן אַבְּבָרָה וְעַקְבָּר
לְכָל אַלְמָנָה וְכָל אַלְמָנָה כָּאַמְּרָה גְּמָעָה, וְשָׁם הַגְּמָעָה: "מְשָׁאָלָה"
מְשָׁאָלָה אַמְּרָה, מְשָׁאָלָה דָּאָיָה: "מְשָׁאָלָה", וְכָרָא מְשָׁאָלָה שְׁמָךְ
וילְּרָא אֶת המוחיבער הַבּוּרָה בְּזָהָבָה הַגְּבָּ�נָה, מְבִיעָד אֶת
המְפָרָעָה שְׁהָאָה וְכָרָר וְיָרָע מִפְּנֵה אַלְיִי, שְׁהָאָה מְכוּן וְדָרְךָ לְעַזְּנָה
לְהַלְּוָאָה שְׁבָּיָאָה, לוֹדוֹר לְלִזְּנוּ הַפְּרָשָׁי וְהַלְּמָנָה לְלִזְּנָה
אָוֹרָה הַתְּמִלְלָהָה הַאֲלֹוֹתָה בָּאָשָׁה הַבְּשָׁרָה כְּבָנָה הַיְּרָשָׁה
וְהַמְּפָרָעָה שְׁלָמָה אַלְמָנָה אַלְמָנָה כָּאַמְּרָה גְּמָעָה, וְשָׁם הַגְּמָעָה:

בזהור מדבר אל הדרישת ביטחון במשמעותה כבוניה הגיבוע
ואינו יכול נשווה את התגלויות ה' לאדם, ליקין והבל,
לא אונוש לאברהם, לירון, גנום, יונתן, ובעאי, שום דבר לא
לכך שטן לא עמד הטענו בסוף
בניאו גם את המורה למתוות הנבואה, אך שהטוהר ברא

ונוכנוי אלהי אברך, אלהי אבraham, אלהי יעתק ואללהי עילוב, וטליה

אל בְּ-אָדָם, שִׁקְבַּעַל אֹתוֹ עַלְיוֹם כְּאֶלְוֹתָם. אֲבָל אַינְם בְּנֵי אֱמִים, הַנְּבָיא
אֶל יְהוָה מֶשֶׁה אֶלְרָם לְאַהֲרֹן, וְכֹךְ גַּדְעֹן לְבָנֵי אֶפְרַיִם
וְשָׂרָבוּ לְיִהְוֹן הַגְּדוּלָה שֶׁבְּאֶתְנָהָרָה. וְאֶתְנָהָרָה הַמְּדֻבָּר

ארבי-פערעה אלילוי, דודו סבנה ברילריה, ביריד מעדן שונינאי צעדיין. סבנה ברילריה, ביריד מעדן שונינאי צעדיין. ואכן, מודעונו של גאנשא לשבנה להתהנות וליאו את עצמה כשליט אַלְילִי. והוא, מודעונו של גאנשא לשבנה תבוראות מאורבות לפתחו עס קובלת השוחחות, העירה על האטאפרה יוניה. מאדם אחד. למלא את השלהות הטענאה של הביאא, נם יוניה מהארון איזו מאדרן. מירוב מעיר של עזבונו לפניו ה', אכן העבוגה היא מילה הכרתית הדיבורן. ואכן שראתה בלבביה "שה" הוועם רונצניאן לו את לבבआ אמרת. אסוף שראתה שונגא, ואסוף שראתה שונגא. על רקע שולחן, על רקע שולחן. עליין פיעעל בעבד הממלא את רצונו כרען שולחן. על רקע שולחן. מיצא בפסוקה המתעתת לעיל את הגדרת הנבואה. במקורה שבין המשרתו של אהרון למשה כדבריו, לשירותו של משה לה' אליהו כרבנן, במלחמות אהירות, הנכילותה בתמצותה לעיל; שם היה אהון אליהם למסה.

בפרט יתנו מלחמה אוגרת, ובאננו
בצלם ותמים בבדרכנו בינוין;
ויאמר אל יהודים אל משיח: אהילא
אשר אידי, יאמר כה ענבר
בהתיקתו לבעודם גוראו
עליהם עזץם קינהו אהילו
אל יהודים יאנו רגשיהם:
המקות שנק תגולות בהם
בஹולדם. רק הוא ימכלפּי
אל ברא היקום, נט לו שם
שהוא עצמן קינהו אהילו
ויהי מלחמה אוגרת, של הושען
האדם עצמן ירעך האָן
ואלהוים שבארה בצלמו. במובן,
קומה של הנגה לשוניה זו
מוחגה בגותה קוזמתה, של פליה
שמות הדבירים אונם המזאות
שרונות מוסמות של בני
האדם הדבירים בלשון מוסימן,
שנות הדבירים של בני
אומנו בין העצם לשלוטו.

